

hvorfra han eller hun er, eller hvorledes de ere komne i den Nød, men til at hjælpe dem til at holde sig fri fra Fattigvæsenet og fri for at henvende sig til private om Hjælp.

De øvrige Bestemmelser, der findes i Forslaget angaaende Oprettelse af Hjælpekasser, vise en naturlig Tillid til, at de Folk, der udgaa af den almindelige Vælgerklassens Valg, ville forstaa at anvende disse Penge og magte den Opgave, der her bliver lagt paa dem. Maa jeg benytte Lejligheden til at udtale det bestemte Ønske, at der ogsaa for Københavns Vedkommende maa blive etableret Hjælpekasser. Ifølge Lovens § 17 vil der kunne ydes et lignende Beløb til velgørende Foreninger i København, der have et lignende Formaal som de kommunale Hjælpekasser. Den højtærede Indenrigsminister oplyste, at der tidligere havde været ført Forhandlinger med Magistraten, men at de ikke vare resulterede i noget Ønske fra Magistratens Side om at faa saadanne Hjælpekasser. Men Ministeren meddelte, at der plejedes yderligere Forhandlinger. Jeg vil udtale Ønsket om, at disse maa føre til, at ogsaa København faar sine Hjælpekasser, thi det vil ikke alene komme de trængende til Nytte, men ogsaa bidrage i ikke ringe Grad til at skole og opdrage Befolkningen. Dette, at Folk gaa til Valg for at vælge Mænd og Kvinder, der skulle administrere de Beløb, som skulle komme de trængende til gode, vil faa dem til at interessere sig for denne Side af det offentlige Liv, og de Mænd og Kvinder, der blive valgte ind i Hjælpekassernes Bestyrelser, faa Anledning til at administrere og praktisk sætte sig ind i det offentlige Livs Forhold. Og jeg tror, at Folk i København have lige saa god Brug for den politiske, kommunale og almenmenneskelige Opdragelse, der ligger i at blive sat til at vaage over kommunale Tillidshverv, som Folk i Provinserne have det. Jeg skulde tro, at netop her i København, hvor saa mange smaa Interesser lægge Beslag paa Sindene, hvor mange overfladiske Interesser gøre sig gældende, trænges der til, at den enkelte Borger, Mand og Kvinde, bliver interesseret i et saa stort og almenmenneskeligt Anliggende, som disse Hjælpekasser ere.

Hvis det sker, haaber jeg, man kan blive fri for de usmagelige Velgørenhedskonserter og -Forestillinger, som tidt blot skulle stille de Personer, der arrangere dem, i bengalsk Belysning. Man tilslører den virkelige Trang og den Sandhed, at

der ikke tilnærmelsesvis kan være Tale om at tilfredsstille Trangen. Thi hvad vil det sige, at der f. Eks. ved en Velgørenhedskoncert i Københavns Raadhus kommer 3—4,000 Kr. ind? I Bladene meddeles det, at der har været vældigt Rykind og er kommet store Summer ind, og Enker og Børn kunne glæde sig. Hvad er 3—4,000 Kr. her i København, hvad regne vi det for ude i Provinserne? Nej, det betyder noget, at Københavns Kommune ifølge denne Lov tilpligtes til at yde Bidrag i Forhold til det Statstilskud, der kan opnaas, og det vil betyde noget, om der i København kan oprettes Hjælpekasser, der kunne disponere over 250,000 Kr. til Hjælp for de fattige udenfor Fattigvæsenet, som derved fritages for at løbe fra den ene til den anden Mands eller Kvindes Dør for at faa en anbefaling, og ofte forgæves. Saaledes er Stillingen for mange Enker og enligt stillede Kvinder, at de vide ikke, hvor de skulle gaa hen. Det vide de i Aarhus, i Horsens, i Kolding, der vide de fattige, at de trygt kunne gaa til de fri Fattigkassers Bestyrelser. Der møde de ikke en Kammerjomfru, som melder, at Herren eller Fruen ikke er hjemme. Desuden er det min Opfattelse, at man ikke i København har de velgørende Institutioner, der kunne komme de fattige til Hjælp paa den Maade, disse have Krav paa.

Københavns Understøttelsesforening, der i mange Henseender har udfoldet et udmærket Arbejde, og indenfor hvis Kreds der findes Mænd og Kvinder, der virkelig fortjene Tak og Paaskønnelse for deres Arbejde, maa ifølge sine Vedtægter ikke yde Hjælp til de fattige, der ikke ere forsørgelsesberettigede i København. Men det bliver vel navnlig denne Understøttelsesforening, der kommer til at raade over de Penge, der her er Tale om. Det er 10 Øre pr. Indbygger i København, altsaa 50,000 Kr., om nogle faa Aar maaske 60,000 Kr. Nu sætter jeg, at en Kvinde er bleven Enke. Manden har været svagelig et Par Aar, men nu er han død, og hun sidder tilbage med 2—3 Børn. Hun henvender sig til Københavns Understøttelsesforening om Hjælp, men den svarer: Nej, De har ikke Forsørgelsesret her i Byen. — Dette Svar hverken maa eller kan man give i vore Provinskommuner, hvor Hjælpekassernes Bestyrelser se sundt og humant paa Tingene, og det gælder ikke blot Byerne, men ogsaa Landet. Det fremgaar af den højtærede Indenrigsministers Oplysninger, at vi have Sogneraad, der ikke alene bevilge Maksimum for at